

Norge i rødt, hvitt og blått

Hvorhen du går i li og fjell,
en vinterdag, en sommerkveld
ved fjord og fossevell,
fra eng og mo med furutrær,
fra havets bryn med fiskevær
og til de hvite skjær,
møter du landet i trefarvet drakt,
svøpt i et gjenskin av flaggets farveprakt.
Se, en hvitstammet bjerk oppi heien,
rammer stripen med blåklokker inn
Mot den rødmalte stuen ved veien,
det er flagget som vaier i vind.
Ja, så hvit som det hvite er sneen,
og det røde har kveldssolen fått,
og det blå ga sin farve til breen,
det er Norge i rødt, hvitt og blått.

En vårdag i en solskinsstund
på benken i Studenterlund
der sitter han og hun,
to unge, nyutsprungne russ,
to ganske nylig tente bluss,
i 20 grader pluss.

Hun er som en gryende forsommerdag
som farves av gjenskinnet av det norske
flagg.

Ja, så hvit som det hvite er kjolen,
og så rødt som det rø' hennes kinn,
Hennes øyne er blå som fiolen,
hun er flagget som vaier i vind.
Han har freidig og hvitlugget panne,
og en lue i rødt har han fått.
Med en lyseblå tiltro til landet
står vår ungdom i rødt, hvitt og blått.

De kjempet både hun og han!
Nå lyser seirens baunebrann,
utover Norges land.
Mot himlen stiger flagg ved flagg
som tusen gledesbål i dag,
for alle vunne slag.
Det knitrer som før over hytte og slott,
et flammende merke i rødt og hvitt og blått.
Som et regnbuens tegn under skyen,
skal det evig i fremtiden stå.
Se, det glitrer igjen over byen,
i det røde og hvite og blå.
La det runge fra gaten og torget,
over landet som nordmenn har fått:
Du er vårt, du er vårt, gamle Norge!
Vi vil kle deg i rødt, hvitt og blått!

Ja, vi elsker dette landet

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tenker
på vår far og mor
og den saganatt, som senker
drømme på vår jord.

Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
Landet ville han beskytte,
skjønt det mørkt så ut.
Alt, hva fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
har den Herre stille lempet,
så vi vant vår rett.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Og som fedres kamp har hevet
det av nød til seir,
også vi, når det blir krevet,
for dets fred slår leir.

No livnar det i lundar

No livnar det i lundar,
no lauvast det i li,
den heile skapning stundar
no fram til sumars tid.

Det er vel fagre stunder
når våren kjem her nord,
og atter som eit under
nytt liv av daude gror.

Du vår med ljose dagar,
med lengting, liv og song,
du spår at Gud oss lagar
ein betre vår ein gong,

Då me med vigsla tunge,
med kjærleik heil og klår,
alt utan brest og sprunge
skal lova Herren vår.

